

Lykkeblanketter, det vil sige Blanketter til Lykønskningstelegrammer. Nu skete det, at Lørdag den 22. Oktober Kl. 1 Middag indleverede Kommunelærer, Byraadsmedlem Balle i Aalborg et Lykønskningstelegram til en Jubilar i Nørre-Tranders. Det er indenfor Stationens Omraade, nemlig kun 4—5 km fra det paagældende Centrum. Budet fik imidlertid den Besked, at dette Telegram ikke kunde besørges. Budet havde Penge med og havde Besked paa at betale, hvad det kostede, ogsaa for at faa Telegrammet udbragt; men det kunde ikke lade sig gøre, og Afsenderen kunde saa selv vælge enten at lade Telegrammet blive liggende paa Telegrafstationen — saa kunde det blive besørget med Postvæsenet om Mandagen til Nørre-Tranders, saaledes som Telegrafvæsenet brugte i saadanne Tilfælde —, eller det kunde muligvis tænkes, at der kom Telegrammer fra andre Stationsomraader, og saa kunde det faa Lov til at gaa med. Jeg blev forbavset, da jeg hørte dette; men jeg var sikker paa, at Telegrafvæsenet i Aalborg ikke gjorde andet, end hvad det var berettiget og forpligtet til. Jeg søgte Telegrafbestyreren, og han sagde: Det er rigtigt; det er efter en gammel Instruks, saa gammel, at den har eksisteret siden — jeg husker nu ikke hvor mange Aar tilbage. Hvis vedkommende havde telefoneret til Nørresundby og bedt en god Ven om at besøge Telegrammet derfra, saa havde Telegrafvæsenet besørget det til Nørre-Tranders. Telegrafvæsenet har altsaa kun gjort, hvad det skal gøre. Men vilde det dog ikke være rimeligt, om den Slags gamle Bestemmelser blev afskaffet? Jeg henstiller til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at erindre denne lille Sag og lade en af sine Embedsmænd undersøge det Spørgsmaal; det er vel ikke i Aalborg alene, at dette er Tilfældet, det gælder vel det ganske Land. Naar Telegrafvæsenet overhovedet beskæftiger sig med at udsende Lykønskningstelegrammer, og den paagældende vil betale, hvad det koster, er det urimeligt, at man bærer sig saaledes ad, at man nægter en Mand i Aalborg at besøge et saadant Telegram, medens han kan faa det besørgetovre fra den anden Side af Fjorden, fra Nørresundby.

Jeg har til Slutning kun en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Den angaar en Sag, som ligger mig meget paa Sinde, og som jeg gentagne Gange har gjort til Genstand for Omtale under Finanslovbehandlingerne, nemlig vor Stilling til vore Arbejdsinvalider. Jeg har tidligere omtalt denne Sag og blandt andet henvist til, at man fra Statens Side maatte gøre, hvad man kunde, for at mildne de Folks vanskelige Kaar, og at man navnlig burde søge her i Landet at faa rejst Skoler, hvor Mennesker, der er kommet til Skade og muligvis har mistet deres Erhvervsevne i det Fag, hvori de tidligere har været beskæftiget, kunde oplæres til noget andet. Thi det er jo rigtigt, at foruden dette, at de kommer til Skade og mister Erhvervsevnen — hvorved det vanskeliggøres dem at sørge for deres Familie —, kommer de ved denne Ulykke ogsaa ind i Forhold, hvorunder de lider rent sjæleligt set. For manges Vedkommende bliver Livet til en Byrde baade for ham selv og hans Hustru og hans Hjem. Det er afgjort, at hvis man kunde lære disse Mennesker nogen Beskæftigelse, vilde man gøre en god Gerning overfor dem. Der kan anføres mange Ting til Fordel herfor, men jeg skal kun sige, at Grundlaget for mine tidligere Forespørgsler har været, at Krigen aabenbart har ført med sig, at man i adskillige af de Lande, som har faaet mange Invalider — det gælder baade Tyskland, England og Frankrig —, er kommet langt frem i Arbejdet for at skaffe disse Invalider Beskæftigelse ved Oplæring til et eller andet; og jeg har da tidligere forespurgt, om man ikke fra Ministeriets Side vilde benytte Lejligheden til at søge disse Erfaringer frugtbargjort herhjemme til Fordel for vore Arbejdsinvalider. Jeg ved meget vel, at der nu nede i Sønderborg, tror jeg det er, er et Invalidehospital for Krigsinvalider. Men vi har mange Tusinde Arbejdsinvalider, og vi vil stadig faa mange af dem; derfor vilde det sikkert være ønskeligt, om vi meget snart tog fat paa Løsningen af dette Spørgsmaal. Mit Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister er derfor, om Ministeriet har indhøstet Oplysninger i fremmede Lande, og om Ministeriet maa-